

endale võtame, siis ei saa sellelābi meie igapäāwane töö mite, kuba mõned kitsa südamega ja lühikese vjuga mehed armawad, meile raskemaks koormaks minema, waid töötegemine pärast pidupāāwa veel rõõmsamast läte ja näpude wahel siiginema.

Lugejad, sellele praegu lõpetatud wabetül wāga igawaks läinud, wõiwad seda lugemata jätta, ja kaks nädalat pärast kolmekuninga pāāwa meiega Wareffele sõita, kus noor idamees ennast miniku wasta valmistab, sest et tema teisel pāāwal juba teele peab minema. Kas nõnda? küsib mõni. Loodate ni odawalt meie läest lasti peasma, et Hansu külalise täigist muud ei taha sõneleda kui tema tulifut ja lahkimist? Kas wabe aeg midagi seal ei juhtunud, mis meil armsam kuulda ja lugeda oleks, kui teie pilad loriid, mis mite koera ahjust ei awataks, veel wāhem meile armast aewiildet toob? — Tabaksin mina jõululaupāāwa õhtust kunni selle pāāwani, kus Hans tutawate pereist lahkus, läis samm sammult järgmistele üleskirjutada, mis tema ja pererahwa keskil igapäāw sündinud, mis nemad teinud ja rāāfinud, mis muud isedraalist senna wahale tulnud, siis ei mahuks jut mite kümne aasta kalendritesse, waid saaks temast üks suur raamat kaswama. Nüüd on meil juturaamatuid juba igasugu palju rohlem, kui suuremal hulgal aega nende lugemise tarwis, mispärast tühja raamatute kaswatamist ülestiigseks arwan, seda enam, kui mul ei sähärdust senna keele osawust ega mõistust ei ole, kui neil jutude sünnitajatel, kes oma waimu wārdjaid nii rohkesti turule kannawad. Kas raamatutele siin sees? kes seda lähāb küsima. Eks ta pland kirjutatud, hiljemine jälle trükitud, mis seal enam peaks puuduma? — Riiskana kui rumalaid ja pimedaid küllalt kaswab, kes wilja iwa ja õlepea wahel wabet ei oska teha, usume meie kindlast, et nende raamatutele lugejate puudust ei saa tulema. Mõnel on juba nõnda ilusad nimed, et nende pärast üksi raamatutele peab lugema. — Aga neist ei tahtnud meie siin pikemalt rāāfida, waid lähidelt mõned sõnad Wareffe talu külalise kohta nimetada. Hans läinud jõulupühil, uuel aastal ja kolmeku-

ninga pāāwal pererahwaga liiskus ja palwe majas, läinud Alwainul, Tammel ja Distsalus, kus Juri Põllupap elas, mõnetorra õhtudel aega wiitmas, kord üksi, kord jälle wanesmate ehk Elsega seltsis. Siiski peame kahetseses ütleva, et üheskoos elamine ja wõõrsil läimine Else ja Hansu wahel kestmise mõteid mite wassa wõrra ligemale ei toonud, waid endisest mõne hea wassa laugemal wiinud. Nemad pidiwad teine teisele tunnistama, et, ehk tül tuluke südameses külmaks ei jätund, neil pisemat lootust abielusse astumisele ei jäänud; üksnes sõbruse paelad wõiswad neid surmani ühendada, armastuse lootused pidiwad laiale tuiskama. Tobissime julgelt igas kord inimese filmast tema warjulisi südame mõteid tunnistada, siis näitas mõnetorra, kui noored inimesed isekeskis jutustasid, ja Hansul kortsud filmakulmule tõusiwad ja kurbtuse wari kui kerge pilweke filmapildist tatis, kui tõuseks kahetsemist temal südames. Tema wõis mõelda: Eks ma olnud hālp, et tütarlapse ja tema wanemate lastet abipakumist ārapdiga sin ja sulisa peal oma tahtmist tegin. Mis mul praegu wiga oleks ātatalus kui koduwāi Elsega rahulikult elada, ükskord maja peremeheks saada, kui isa ja ema puhkama läinud. Aga kui sähärdused mõted temal õhtul mõnetorra peas liifunud ja und tül aega filmilt lõrwal hoidnud — lāks hommikul ārkades lugu teiseks, seal pidi ta ütleva: Mul oli õigus nõnda teha, ma pidin Zumalast minu peale pandud lohut taitma. Nemad tahtsid mulle heast südamest raha laenuks anda, ega oleks tagasimaksmise pärast mind ialgi pigistanud, siiski wõis hiljemine mul kahetsust tulla. Inimene ei wõi juhtumist eteteada, mis tulew aeg toob; elu sees sünnib mõnda, tuslas meel wõib sõna wiltu wõta ja teistwiisi tähendada, kuba ütleja südamest oli tulnud, ja kui sähärdusel filmapilgul mõte tõuseks, ei tea kus sa hiljapäraks tana seisaksid, kui naine sind ei oleks priiks olnud: seda ei oleks ma jõudnud kannutada. Sellega oleksin ma ennast oma filmas alandanud, jāāgu nimetamata, mis teised pilkajad selja taga wõdinud naerda. Paremt on praegune, kui tähendatud wiisil elu. Üksnes Eks teeb minu südamele walu, kes minu sõbruse läbi ehk meheia jāāb, aga kes mulle seda tohib süüks mõista? Eks ma palund teda, mind unustada ja teisele minna, kui üks